SLADKÝ ŽIVOT

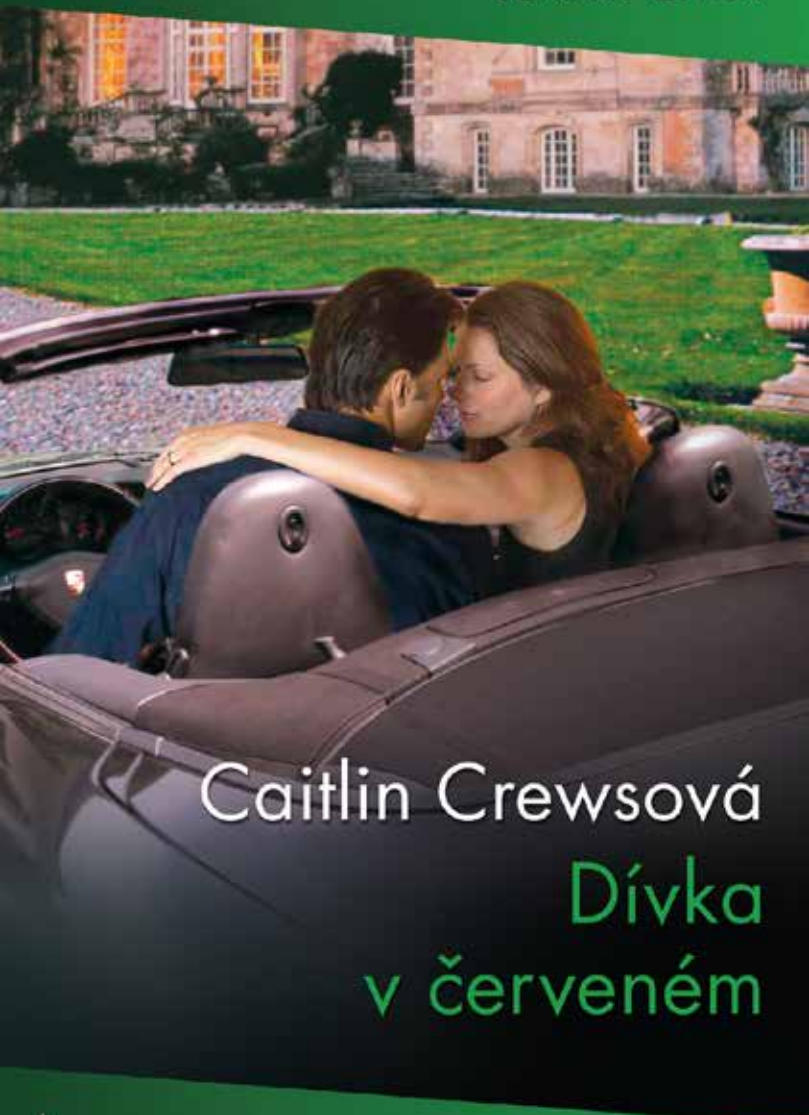

Caitlin Crewsová

Dívka v červeném

HARLEQUIN

Caitlin Crewsová

DÍVKA V ČERVENÉM

Překlad

Marie Hajdová

Milá čtenářko,

už jste si určitě všimla, že autorky mých příběhů mají v mimořádné oblibě pohádky. A že velmi často scénář těch nejznámějších pohádek používají jako kostru pro své romantické příběhy. Nejoblíbenější je vcelku pochopitelně Popelka. Příběh o tajemné krásce, která je vlastně někým jiným, než se zdá, a o princi, jenž ji musí vyhledat, je jako základ pro romantický příběh ideální. Častá je Kráska a zvíře, občas se objeví motiv z Šípkové Růženky…

Tentokrát si ale Caitlin Crewsová vzala obraz z jiné známé pohádky. Krásná dívka, celá v červeném, míří do lesa, kde… On je tam vlastně i ten hrozný vlk, který se ale, nemusíte se bát, nakonec tak hrozný být neukáže! I tak mě použití Červené karkulky zaujalo a překvapilo.

A jsem zvědav, co se ještě autorkám podaří. Třeba si zrovna teď některá láme hlavu nad tím, jak udělat romantický příběh z pohádky o Perníkové chaloupce!

… s láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

DÍVKA V ČERVENÉM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Untamed Billionaire's Innocent Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5650-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5651-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5652-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lauren Isadora Clarková byla Londýňanka tělem i duší.

Britská venkovská krajina ji vůbec nezajímala, samá zeleň a ohrady, kvůli kterým se nedalo dostat *nikam*. Měla raději město, tam se mohla kdykoliv dostat prakticky kamkoliv – a když selhala veškerá doprava, mohla z jednoho místa na druhé aspoň dojít pěšky. Lauren ráda chodila včas. A zvládla to i bez těžkých, nepohodlných bot, jejichž podrážky připomínaly pneumatiky.

Nechodila na treky ani na túry, nebo na co se to vydávali výletníci s rudými tvářemi, podezřelými holemi v rukách, ve flísu a pohodlných robustních botách. Neviděla nic zábavného na tom šplhat se do svahu, aby z něj člověk hned sjel dolů, většinou celý od bláta, které spolu s deštěm pokrývalo i ty nejzelenější pahorky anglické. Plahočit se míle a míle daleko, jen aby se nadýchala „čerstvého vzduchu“, ji nikdy nelákalo.

Lauren si oblíbila beton, cihly, úžasné metro a rychlé občerstvení na každém rohu. Při zmínce o *hlubokých lesích* jí naskakovala vyrážka.

A právě teď pochodovala uprostřed hustého lesa kdesi v Maďarsku po něčem, čemu místní říkali silnice – popravdě to byla jen o něco lepší stezka.

Naštěstí se jí zatím žádná vyrážka neobjevila.

Ale Lauren byla přesto rozmrzelá.

Nejvíc z toho, že její boty rozhodně nebyly praktické. Lauren nikdy nevěřila v kult *praktické obuvi*, přestože jinak byl její život veskrze praktický. Finance udržovala v pořádku, účty platila včas a s oddaností plnila své povinnosti osobní asistentky velmi bohatého a mocného ředitele Combe Industries. Pracovala tak usilovně, až se považovala za téměř nepostradatelnou.

Její boty byly nepraktické a pestré, a díky nim si připomínala, že je žena – což se hodilo, když se k ní šéf choval jako k lepšímu spotřebiči. Takovému, který funguje sám od sebe a nepotřebuje nikoho, kdo by ho řídil.

„Než si moje matka vzala mého otce, měla dítě, kterého se vzdala," řekl jí před pár týdny Matteo Combe, její šéf, svým typickým hlubokým hlasem.

Lauren, jako všichni ostatní čtenáři bulváru za posledních čtyřicet let, věděla o jeho rodičích všechno. Věděla ještě víc, díky tomu, že většinu svého života pracovala pro Mattea. Krásná, zbožňovaná Alexandrina San Giacomo, urozená a hýčkaná, se vzepřela rozumu i svému benátskému odkazu a vzala si bohatého, ovšem neotesaného Eddieho Combea, jehož předci si svou cestu k bohatství vybojovali především svými pěstmi. Jejich láska způsobila skandál, o jejich divokém manželství se neustále šířily různé zvěsti. Největší rozruch okolo nich nastal, když zemřeli jen několik týdnů po sobě.

Ale nikdy se nikdo ani slůvkem nezmínil o nemanželském synovi.

Lauren bylo jasné, že jakmile by to vyšlo na světlo – na takové věci vždycky někdo přijde –, bulvární novináři by je uštvali.

„Najděte ho," řekl jí Matteo, jako by jí nabízel kávu. „Nechci si ani představit, jak žije, ale potřebuji, aby byl, až ho novináři najdou, připravený a ochotný s námi spolupracovat."

„Váš dávno ztracený bratr. Kterého jste nikdy nepoznal. Který možná z principu nenávidí vás, vaši matku a všechno, co souvisí s rodem San Giacomových. A právě on by podle vás měl jednat podle vašeho přání."

„Máte mou důvěru," odpověděl Matteo.

Lauren jeho nesmyslný postoj okamžitě omlouvala, protože tento muž si hodně vytrpěl. Rodiče mu nedávno zemřeli, těsně za sebou. Jeho lehkovážná mladší sestra utekla a otěhotněla za ne právě ideálních okolností, které vyvrcholily tím, že se Matteo pokusil vrazit dotyčnému pěstí. Podle Lauren to byla odpovídající reakce – ale bohužel se to odehrálo na pohřbu Matteova otce.

Pěst, která dopadla na knížete Arese z Atilie, neunikla pozornosti paparazziů a několika hostů. Správní rada společnosti toho okamžitě využila a donutila Mattea podstoupit pohovor se specialistkou na zvládání emocí. Správní rada spoléhala na to, že nelichotivý výsledek pohovoru by jim umožnil Mattea odvolat z vedení společnosti.[1]

„Ty ho omlouváš *pokaždé*," divila se její spolubydlící Mary, aniž by zvedla oči od displeje mobilního telefonu. Lauren se zrovna chystala na odjezd z Londýna.

„Mary, je to důležitý a velmi zaneprázdněný muž."

„Jak nám všem vždycky ráda připomínáš."

Lauren se s ní *nehádala*, protože najít dobrou spolubydlící bylo těžké, jak si pro sebe opakovala, zatímco vztekle kráčela po špinavé cestě bůhví kde. Díky tomu, že Mary byla posedlá svými třiceti tisíci přáteli rozesetými ve všech částech světa a na všech sociálních sítích, strávila většinu času zavřená ve

[1] Více v příběhu nazvaném *Benátský aristokrat*, který vyšel v edici Sladký život v říjnu 2020. Poznámka redaktora.

svém pokoji, odkud se ozývalo cvakání fotoaparátu a přihlouplé hlasy. Lauren tak měla celý byt pro sebe, kdyby ho náhodou chtěla využít.

Krom toho, ozýval se tichý hlásek v její hlavě, *měla vlastně pravdu, ne?*

Ale Lauren tu byla proto, aby splnila Matteovo přání, ne aby se zamýšlela nad svou oddaností k němu.

Jelikož nevlastnila praktické boty vhodné do rozbláceného terénu a ani se nechystala si je pořídit, vydala se ve svých zdobených, třpytivých lodičkách na vysokém podpatku kamsi do maďarského lesa, který byl mnohem horší, než si ve svých fantaziích představovala. A fantazii měla Lauren bezbřehou. Podívala se na svoje kotníky, utáhla červený pásek okolo nich trochu víc, v duchu počastovala svého šéfa několika nepěknými slovy a pokračovala v cestě.

Najít toho pravého Dominika Jamese nebylo snadné.

Nevědělo se o něm prakticky nic, až na těch pár detailů, které prozradila Matteova matka ve své závěti. Lauren začala své pátrání u notáře, který sepisoval poslední vůli Alexandriny San Giacomo. Byl to starý muž zvyklý jednat spíš s aristokraty než odpovídat na otázky personálu. Pohrdavě na ni zíral přes obroučky brýlí, které možná vůbec nepotřeboval, a ujišťoval ji, že nemá žádné další informace, které by jí mohl poskytnout. Lauren o tom pochybovala.

Zatímco Matteo musel podstoupit pohovor ohledně zvládání svého vzteku, s nejistou budoucností Combe Industries v zádech, Lauren se naplno ponořila do horečnatého pátrání. Skutečnost byla prostá. Mladá Alexandrina, dědička velkého San Giacoma, patřila k těm nešťastným bohatým dívkám, které otěhotněly sotva v patnácti s nezodpovědným starším klukem, kterého sotva znaly. Rodina se o jejím těhotenství dověděla, až když už je nedokázala skrývat. Odvezli ji z klášterní školy do jiné, mnohem přísnější.

Alexandrina porodila dítě v létě, skrytá před zraky okolí, když jí bylo čerstvých šestnáct let. Na podzim se vrátila do společnosti, jako by se nic nestalo. Lauren si nevzpomínala, že by o svém prvním synovi někdy mluvila, dokud se o něm nezmínila ve své závěti.

Svému prvnímu synovi, Dominiku Jamesovi, kterého mi vzali, když jsem byla ještě skoro dítě, odkazuji třetinu svého majetku.

Samotné jméno bylo vodítkem. James byla anglická verze italského Giacomo. Lauren vypátrala všechny Dominiky Jamese odpovídajícího věku, které byla schopná najít. Byli dva. Toho prvního zavrhla poté, co našla jeho prokazatelně neitalský původ na jedné z těch genealogických internetových stránek. Zbýval jen jediný.

Ten druhý Dominik James vyrůstal v několika italských katolických sirotčincích, dokud neutekl do Španělska. Tam se během dospívání potloukal od vesnice k vesnici způsobem, který by Lauren popsala jako kočovný. Ve dvaceti vstoupil do italské armády a poté, co z ní byl propuštěn, beze stopy zmizel. Objevil se teprve nedávno jako stážista na univerzitě, ale pak se znovu stáhl.

Chvíli to trvalo, ale Lauren jej nakonec vysledovala až sem, do tohoto hustého lesa kdesi v Maďarsku. Jak se ukázalo, právě to byla jediná věc, kterou už někdo vypátral před ní.

„Přesně to napsal můj otec na kopii závěti mé matky," sdělil jí Matteo pobaveně. *Pobaveně*, jako by netušil, že by informaci o tom, že ten pravý Dominik James je v Maďarsku, mohla Lauren využít mnohem dřív.

To mu ale neřekla, samozřejmě. Místo toho mu poděkovala.

Matteův otec si to možná poznamenal, ale zcela jistě se nepokoušel najít nemanželského syna,

kterého se jeho žena vzdala dávno předtím, než jej poznala. Takže na Lauren bylo nejen, aby Dominika Jamese našla, ale zřejmě také aby mu sdělila tu novinu o jeho původu. Tady. V těchto lesích, které ji obklopovaly, neznámé a rozlehlé, jaké se vyskytují jen v pohádkách.

Naštěstí Lauren na pohádky nevěřila.

Už bylo jaro, v temném lese to ale nebylo příliš poznat. Přes větve vysokých, mohutných stromů neproniklo téměř žádné denní světlo. Temné stíny se objevovaly a zase mizely a Lauren se cítila… neklidná.

Možná to ale nebyly stíny větví, kvůli čemu se jí pletly nohy obuté v úzkých jehlových podpatcích. Možná byl tím důvodem prostý fakt, že se ocitla právě tady. Nebo to, co jí sdělil jeden obyvatel nedaleké horské vesnice, když se ho ptala na Dominika Jamese.

„Hodně štěstí," odpověděl, čímž jí vůbec nepomohl. „Někteří muži nechtějí, aby je někdo našel, slečno, a pokud se toho nebudete držet, nic dobrého z toho nevzejde."

Když tak stála sama v lesích, okolo ní nic než stromy, zdála se jí najednou tahle odpověď zlověstná.

Šla dál a dál. Vesnici nechala za zády před dobrou půlhodinou a od té chvíle nenašla žádnou známku lidské přítomnosti. Uklidňovala samu sebe, jaké má štěstí, že cesta nevede přímo nahoru do nehostinných hor, ale bylo těžké myslet na štěstí, když okolo nebylo nic než bláto. Statné stromy. Šustění ptačích křídel ve větvích. A všelijaké zvuky, které jí připomínaly, že ačkoliv nevidí žádná divoká zvířata, ještě to neznamená, že tam žádná nejsou.

Sledují. Vyčkávají.

Lauren se zachvěla. Pak sama sobě vyčetla, že je směšná, a za další zatáčkou něco spatřila.

V první chvíli nevěděla, jestli to není nějaká lesní verze pouštní fata morgány – ne že by něco takového

někdy zažila, v Londýně žádné pouště nejsou. Ale čím blíž byla, tím si byla jistější, že ji zrak nemate. Zpoza stromů, kousek od mýtiny, vykukovala jakási hrubá, jednoduchá stavba.

Lauren šla pomalu blíž, cesta ji vedla přímo na kraj mýtiny. Celou cestu si přála, aby ten zpropadený les už někde skončil, ale nyní trochu znervózněla.

Ale nepodlehla tomu, takže své pocity ignorovala a zamířila přímo ke stavbě. Byla to chata. Dřevěná, okolo ní úhledně seřazené špalky dřeva. Z komína stoupal kouř a nikde okolo nebylo nic, co by věrnému milovníku města, jako byla Lauren, připadalo podezřelé. Jako by celý dosavadní život nehledala nic jiného než přesně takový útulný domek.

To byl pochopitelně nesmysl. Lauren se bezděčně poškrábala na hrudi, jako by snad mohla zahnat tíži, která se jí tam usadila. Na pohádky sice nevěřila, ale znala je. Jestli se v podobné, na první pohled idylické chaloupce ukryté uprostřed nehostinného lesa stalo něco dobrého, to už si nepamatovala. Většinou se v takových chýších skrývaly čarodějnice, jezinky a vlci s vyceněnými zuby…

Potom si všimla, že tu není sama. Mezi stíny u vchodu do chaty se skrýval muž.

A upřeně se díval přímo na ni.

Srdce se jí divoce rozbušilo. Nejasně si uvědomovala, že pokud by tomu pocitu podlehla, skácela by se rovnou k zemi. Přímo tady, na místě, kde hluboký les prorůstá do mýtiny, aby ji uchvátil zpět do své moci.

Ale Lauren se nehodlala vzdát.

Ať už se tam skrýval kdokoliv.

„Pan Dominik James?“ zeptala se energicky a snažila se, aby její hlas působil čistě a jasně.

Stála nehnutě jako skála, ačkoliv cítila, jak se jí nohy třesou, jako by jí nevěřily, že ji udrží. Obzvlášť když jí srdce stále bilo jako splašené.

Muž se pohnul, vystoupil ze stínu u vchodu a ocitl

se ve slunečním světle, které ozařovalo celou mýtinu. Potlačit hustou temnotu lesa ovšem úplně nedokázalo.

Srdce se jí rozbušilo ještě víc.

Byl vysoký. Hodně vysoký a z pohledu na jeho široká ramena jí svrběly dlaně, jako by chtěly… dělat věci, které si zakázala představovat. Měl tmavé, husté vlasy, neupravené, na její vkus až moc dlouhé, ale zvýrazňovaly jeho mohutnou, silnou čelist. Ústa měl rovná a neusmíval se, přesto se jí z nich sevřel žaludek. Jednoduchá košile s dlouhým rukávem mu těsně obepínala hruď, tmavé kalhoty zvýrazňovaly svalnatá stehna, boty si podle všeho vybral spíš pro jejich praktičnost než vzhled.

Ale byly to oči, kvůli kterým bilo celé Laurenino tělo na poplach. Nebo volalo do útoku.

Měl totiž šedé oči. Šedé jako bouřková mračna, přesně takové měl Matteo.

Ani na chvíli nezapochybovala, že ten, na koho se dívá, je ztracený potomek rodu San Giacomo. Ale nedokázala říct, proč jí přeběhl mráz po zádech a po celém těle jí vyrazila husí kůže.

„Jmenuji se Lauren Clarková," řekla mu a připomínala si, že má být rozhodná. A ne… roztřesená, se vším tím podivným šimráním a mrazením, které cítila ve svém těle. „Pracuji pro Mattea Combea, ředitele Combe Industries. Pokud vám jeho jméno nic neříká, tak je to, mimo jiné, nejstarší syn Alexandriny San Giacomové Combeové. Domnívám se, že Alexandrina byla také vaše matka."

Nacvičila si to. Skládala si slova a pak si je přeříkávala před zrcadlem v malé koupelně pokoje v penzionu. Nebyl žádný důvod chodit kolem horké kaše. Nejlepší bylo jít přímo k věci. Představovala si také, co jí odpoví. Možná to bude odmítat. Možná se rozzuří a vyžene ji. Připravila se na spoustu různých scénářů…

Ale ten muž před ní neřekl ani slovo.

Vykročil k ní, mnohem elegantnějším krokem, než předpokládala. Pohyboval se s takovým nebezpečným šarmem, až se jí zatajil dech.

Čím blíž přišel, tím lépe mu viděla do tváře, do očí, v nichž se mu blýsklo jízlivé pobavení.

Na tohle připravená nebyla.

„Paní Alexandrina bohužel nedávno zemřela, pamatovala však na vás ve své závěti," ztěžka pokračovala Lauren. „Můj zaměstnavatel by rád splnil matčino přání, pane Jamesi. Kvůli tomu mě sem poslal."

Muž stále mlčel. Tváří v tvář Lauren se zastavil, ale jen si ji celou prohlížel. Jeho pohled byl tak nesnesitelně upřený, až se začala červenat.

Jako by se jí dotýkal po celém těle. Jako by zkoušel hebkost jejích vlasů, které si svázala do ohonu. Nebo zkoumal jasně červený plášť, který si vzala, aby ji chránil před chladem v letadle i hlubokém lese. Pohledem sjel až k jejím nohám v krásných, ale nepohodlných botách, a pak znovu zamířil nahoru.

„Pan Combe je bohatý a významný muž." Bylo těžké udržet autoritativní tón hlasu, když byl tenhle muž tak… blízko. A díval se na ni, jako by ji chtěl sníst, ne poslouchat. „Vzhledem k jeho postavení je potřeba, aby vše proběhlo citlivě. Rozumíte?"

Uvědomovala si tolik věcí. Dominik – musel to být on – se před chvílí sprchoval. Všimla si, že má vlhké vlasy, trčely mu do všech stran, jako by měly vlastní hlavu. A co hůř, cítila jeho vůni. Voněl mýdlem a hřejivě, zdravě, mužně.

Šla na ni závrať, předpokládala, že právě proto jí srdce uvnitř hrudníku buší jako zběsilý bubeník.

Okolní les vyčkával. Ne zcela tichý, ale scházel v něm uklidňující městský ruch – hovor lidí a ruch dopravy a všechny ostatní zvuky každodenního života. Neozvalo se nic, co by odvedlo její pozornost od pronikavého, zvědavého pohledu temně šedých očí.

Kdyby měla jen o trochu slabší nervy, už by o ně přišla.

„Promiňte, mluvíte anglicky?“ zeptala se Lauren, jinak by musela okamžitě utéct, tak nejistá a neklidná se cítila.

V koutku úst mu slabě škublo. Lauren, strnulá, aniž by věděla z jakého důvodu, sledovala, jak k ní přistupuje sotva na pár centimetrů.

Myslela si, že se jí dotkne na tváři, rukou jí zajede do vlasů nebo jí jedním ze svých elegantních prstů přejede po krku tak, jak to viděla v romantických filmech, o nichž tvrdila, že se na ně nedívá. Ale nedotkl se jí. Ucítila ostré bodnutí zklamání, když vzal jeden konec jejího pláště a mnul jej mezi prsty.

Jako by zkoušel kvalitu vlny.

„Co to děláte?“ ptala se Lauren a veškeré snahy udržet profesionální přístup vzaly za své. Nepoznávala ani svůj hlas. Byl příliš zadýchaný.

Přiblížil se, protože si byla jistá, že *ona* se určitě nepohnula ani o krok. Naklonil hlavu a celým tělem jí projela vlna vzrušení.

Potom přistoupil ještě nebezpečně blíž.

„Krásná blondýna přijde do lesa, na sobě toho má jen o málo víc než jasně červený plášť.“ Jeho vemlouvavý okouzlující hlas ji přiměl znovu myslet na pohádky. Byl příliš zastřený, hluboký a plný a jeho přízvuk ji rozehříval po celém těle. „Co se asi tak může stát?“

Pak se k ní zprudka naklonil a začal ji líbat.